

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra

La consigna i la realitat

Fan greuge a l'oposició acusant-los de "fer política" perquè ells fan altres coses

Hi ha la possibilitat –i el risc– que l'escàndol dels assessoraments en matèries legislatives que prestava la ja exconsellera general Meritxell Mateu a BPA s'acabi diluint enmig del batibull derivat de les noves insinuacions de la premsa digital espanyola sobre l'actuació de ministres del Govern abans del 10 de març del 2015.

En el moment de redactar aquesta opinió el ministre Alcobé, directament assenyalat en els mateixos correus electrònics que han portat a la dimissió de Meritxell Mateu, encara no ha badat boca.

Que l'afer Mateu-Alcobé es dilueixi és una possibilitat gravíssima perquè voldria dir que no tan sols no es redimeix el mal que s'ha fet, sinó que s'ignora la greu aluminosi que està debilitant el sistema democràtic andorrà.

Estem en una fase desubicada, vertiginosament caduca.

No vull entrar ara i aquí en el detall del contingut de les actuacions de la consellera general i del ministre, perquè parlen per si mateixes.

En canvi, sí que mereix atenció la resposta que han donat els dirigents de Demòcrates per Andorra, partit polític i grup parlamentari, a aquest escàndol de menyspreu de les normes democràtiques.

Al capdavant, que hi hagi qui aprofiti les esquerdes del sistema polític en benefici propi posa en evidència la vulnerabilitat dels mecanismes de control existents, o la seva absència.

Una debilitat perfectament corregible.

En canvi, la corrupció dels principis fonamentals del sistema democràtic fa témer la irreparabilitat dels seus mecanismes més essencials.

S'ha escrit, arreu d'Europa, que la corrupció político-econòmica pot desmoralitzar la ciu-

Que l'afer Mateu es dilueixi agreuja l'aluminosi que debilita el sistema

Les institucions responen amb tanta tebior que se n'han acabat fent còmplices

Alguns estómacs agraïts defensen DA invocant suposats abusos dels rivals

dadania. Però el que s'anomena corrupció político-democràtica, quan a més és aplaudida pels que manen, porta directament a la fallida de l'Estat de dret.

I en això estem aquestes darreres setmanes a Andorra. Les institucions –el Govern de Toni Martí i el grup parlamentari de Ladislau Baró i Miquel Aleix– responen amb tanta tebior a l'escàndol que, amb voluntat o no, se n'han acabat fent còmplices.

Tant és així que alguns dels estómacs agraïts que el cabdill Toni Martí ha situat en les menjadores oficials intenten organitzar la defensa de DA invocant genèricament els errors i els suposats abusos dels rivals com si, en el cas d'existir, servissin d'excusos o permetessin indulgència als que s'han comès en les mateixes files de DA. És el cinisme de les aparences. Poc importa la veritat concreta de les coses, l'únic que importa és donar carnassa als seus, als "bons" andorrans que combreguen amb rodes de molí.

Toni Martí i DA viuen de consignes. I les consignes han de sobreviure a la realitat. I allí on no arriba la comunicació cloroform arriben els gestos autoritaris del cabdill. Ara resulta que criticar-los és "fer política". Com si no fos l'obligació dels consellers generals de l'oposició controlar l'acció del Govern fent política.

Han quedat així en evidència, perquè si fan greuge a l'oposició acusant-los de "fer política" deuen que ells fan altres coses, que tenen poca cosa a veure amb la política. De fet, ja hem vist prou el que fan. I no és gaire bonic.

Aquesta gent prefereix el soroll –contra els altres– i l'aplaudiment –per a ells–, és a dir salvar la cara sense fer res.

Anem malament quan es vol llegir la realitat a través de les consignes.

Semblant manera de fer és inacceptable. Els temps de mirar cap a un altre costat han caducat. Més que lleis ara calen conductes.